



‘Lily (Black Eye)’ 2005



Zonder titel,
(Spitting Apples) 2005

Een jongen fietst in zijn eentje door het bos. Zilveren zonnestralen schijnen door de takken op zijn blote lichaam.

Een groep naakte jongens en meisjes rent een idyllisch bergmeer in, het water spettert om hun voeten. Een van hen strekt zijn armen de lucht in en springt omhoog. Heel even zweeft hij, al zijn jongemannenkracht en levenslust samengebald in die ene beweging.

Een jongen zwemt onder water, het halflange haar golft langs zijn gezicht, de ogen gesloten. In het water dansen tientallen kleine lichtjes - de zon die wordt weerkaatst door het heldere water - als sterren om hem heen.

Met de foto's uit de serie *Celebrating Life* die de Amerikaanse fotograaf Ryan McGinley maakte van een groep jongeren in de natuur van Vermont, zijn we in het paradijs beland. Bleke bosnimfen en magere jongens van rond de twintig rennen door zonovergoten bloemenvelden, zwemmen in bergmeertjes, stikken bijna van de lach als ze met z'n vijven in een veel te klein bad zitten en springen uitgelaten als kleuters op een trampoline. Iedereen is bloot, mooi, jong. Er is geen terughoudendheid, maar

volledige overgave. Geen ironie, slechts onschuld. Het Hof van Eden, voordat Adam en Eva van de appel eten en beseffen dat ze Gods wil negeerden en uit schaamte voortaan hun naakte lichamen bedekken. Een roadtrip zoals de schrijver Jack Kerouac die in 1957 beschreef, waarbij niets moet en niets hoeft, behalve het leven ondergaan zoals zich dat aandient - elke dag opnieuw: „Niets achter me, alles ligt voor me, zoals altijd on the road.”

Foto's van uitdagende en rebelse jongeren, het liefst naakt, die zich niet zo bar veel lijken aan te trekken van wat de wereld van hen vindt. Het is het handelsmerk van Ryan McGinley (New Jersey, 1977), die in 2000 doorbrak met zijn allereerste tentoonstelling *The Kids Are Alright*, genoemd naar de muziekdocumentaire over The Who uit 1979. Het waren foto's van zijn skatende, blowende, drinkende, vrijende vriendengroep in New York. McGinley groeide op in het tijdperk vóór zerotoleranceburgemeester Giuliani, toen de stad rauwer en wilder was dan nu en aids zijn eerste slachtoffers eiste - McGinleys oudere broer (net als hij homoseksueel) stierf aan aids.

Het was de tijd dat hiphop, skateboarden en graffiti de straatcultuur bepaalden, en McGinley na school meestal op Washington Square rondhing, de plek waar filmmaker/fotograaf Larry Clark foto's van de skatende tieners kwam maken en waar hij zocht naar amateurspelers voor zijn controversiële film *Kids* (1995). Harmony Korine, McGinley's skateboardvriend, toen nog maar 22, zou er het script voor schrijven (en later zelf films gaan regisseren, onder andere *Spring Breakers* in 2012). Leo Fitzpatrick, een andere vriend, kreeg de hoofdrol. Voor Chloë Sevigny, die op dat moment nog werkte bij de Liquid Sky Boutique in Lafayette Street, waar de hele skatebende rondhing en waar zij die het betalen konden hun streetwear kochten, betekende de film het begin van haar carrière als actrice.

In *The Kids are Alright* toonde McGinley snapshotachtige foto's van zijn geschaafde rug nadat hij op zijn fiets door een auto was aangereden, of van zijn bebloede gezicht nadat hij een aanvaring

Agnès Troublé over Rian McGinley

„Ik kwam hem tegen op een feest in New York en hij had een dozijn foto's in zijn zak. Ik zag meteen de kwaliteit. Het leek een beetje op het werk van Nan Goldin: hij fotografeerde zijn vrienden - plezier, geluk en drama. Ik was meteen dol op hem, en besloot zijn werk te exposeren in mijn winkel in L.A..”

had gehad met een man die hem uitschold voor flicker. Van vrienden die nog nagloeien van een avond seks, nachtelijke braspartijen en drugsgebruik. Rauw werk dat doet denken aan de foto's van Nan Goldin, die begin jaren tachtig haar bohémien vriendengroep van de Lower Eastside fotografeerde, of aan de beelden van de Duitser Wolfgang Tillmans, van zijn extraverte scene in de Berlijnse en Londense clubs en de gay scene. Alleen dan zonder de écht donkere randjes. Want die schaaftplek, die viel uiteindelijk best wel mee. En dat bebloede gezicht... McGinley lijkt vooral na te genieten van de gebroken neus die hij de man die hem uitschold net heeft bezorgd en zal later, in 2008 op de site van *Vice*, vertellen hoe hij en zijn toenmalige vriendje gillend van het lachen wegrenden van de plek waar het gevecht had plaatsgevonden.

Ademen de foto's van Goldin een destructieve zwaarte, en is de seks bij Tillmans soms expliciet en roepen zijn foto's daardoor veel weerstand op - bij McGinley zijn het toch vooral vrolijkheid, levenslust en optimisme die de boventoon voeren. In zijn foto's is weliswaar veel bloot te zien - echt prikkelend worden ze nooit. Het is *living on the edge*, maar net niet eroverheen.

Sylvia Wolf, destijds curator van het Whitney Museum in New York, was onmiddellijk betoverd door de, zoals ze het zelf noemde 'primitieve energie' in zijn foto's, die haar deed denken aan de schilderijen van Keith Haring en Jean-Michel Basquiat. McGinley was in 2003, hij was toen 25, de jongste kunstenaar ooit met een solotentoonstelling in het prestigieuze Whitney. Daarna ging het snel. Hij won prijzen, exposeerde zijn werk wereldwijd - in 2007 was *Celebrating Life* nog te zien in het Amsterdamse fotomuseum Foam - en kreeg nieuwe vrienden en bewonderaars: Jack Walls (de vriend van Robert Mapplethorpe), actrice Tilda Swinton, Agnès Troublé (agnès b.). De modewereld werd aangetrokken door zijn lifestyle-achtige werk en dat leverde hem opdrachten op voor tijdschriften en kranten als *W*, *Vice* en *The New York Times Magazine* en reclamecampagnes voor onder andere Marc Jacobs, Pringle of Scotland, Wrangler en Levi's.